

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB30

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB30", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb30-txt-shoot-id877c6508-fdb6-48c4-8b8d-3fbbade02ee9.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Stilistisk

Hvor barnagtigt det end er, at narres med Sligt – ak, hvor sandt hvad Socrates sagde: jeg synes, at da jeg nu er blevet 70 Aar gl. bør jeg ikke som en Dreng pynte paa Stilen – og skjøndt det dog nu ogsaa saare sjældent falder mig ind: kan den pludselig vaagne, veemodigt, min gamle Lyst til [at] frydes ved Sprogformen. Jeg mener nemlig som Prosaiker at være istand [til] at naae Virkninger blot ved Sprogformen, som Digteren ikke kan opnaae skjønnere eller sandere.

Lad mig som Exempel (og det er just dette Exempel der idag har paanødet sig mig og talt saa smukt for sig, at det virkelig har faaet mig til at tage Pennen i Haanden for en saadan Barnagtigheds Skyld); lad mig tage en i og for sig selv ret prægnant Tanke: Alt skuffer, Haabet eller – det Haabede. Allerede her er nu Form, thi Tankestregen er Form. Men maaskee er Tanken for kort udtrykt. Derfor lader Tanken sig ogsaa udtrykke saaledes, at det bliver en lidt længere Sætning, og saa en Sprogslyngning: Alt skuffer: Haabet, det Haabede kommer ikke, eller det Haabede kommer – og skuffer.

Saaledes har jeg stundom kunnet sidde Timer forelsket i Sprogets Lyden, det vil da sige, naar Tankens Prægnants gjenlyder i den, saaledes har jeg kunnet sidde hele Timer, ak, som en Fløitespiller underholder sig med sin Fløite. Det Meste af hvad jeg har skrevet, er sagt mange, mange Gange, ofte maaskee Snese Gang[e] høit, er hørt førend det blev nedskrevet. Mine Periodebygninger kunne for mig kaldes en Verden af Erindringer, saa meget har jeg levet og nydt og oplevet i denne Tankernes Tilbliven og deres Søgen indtil de fandt Formen, eller om de end i en vis Forstand oftest havde den næsten i første Øieblik, saa inden enhver end den største Ubetydelighed (thi dette var egl. det senere Arbeide, den stilistiske Syslen – Enhver der virkelig har Tanker har ogsaa umiddelbart Form) var tilpasset, saa Tanken ganske kunne føle sig, som man siger, vel indrettet i Formen.

– og saa den danske Læseverden! O, det er dog saa sandt, hvad der er skeet, det er saa sandt, saa betegnende, at Samtiden væsentligen har beskjeftiget sig med min Paaklædning, det af Mit hvad den bedst har forstaaet. Om denne min Samtid kunde man mig betræffende sige: den valgte den bedre Deel. Jeg klager ikke, i en vis Forstand skylder jeg denne Samtids Bestialitet saare meget, og desuden mener jeg at det vilde være gaaet mig paa en lignende Maade i enhver Tid.

[a] Sætningen selv: Haabet skuffer eller det Haabede er af Schopenhauer.

[b] Den Sætning nemlig at Haabet skuffer er en ganske almdl. Bemærkning, det der skal accentueres er den anden Sætning. Dersom jeg derfor tænkte mig En, som lidenskabeligt havde oplevet dette, at det Haabede skuffer, hans Lidenskab vil just denne Sprogform tiltale eller mætte. Han vil idet han hører den første Deel (Haabet skuffer) blive utaalmodig og tænke skal vi nu høre den Sludder igjen; men saa vil just den anden Sætnings Form ganske tilfredsstille ham.

[c] I en anden Forstand er det meste jeg har skrevet, skrevet currente calamo, som man siger; men det kom af, at jeg gaaende gjør Alt færdigt.